

בש"פ 4566/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4566/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטה בדבר תנאי שחרור שנקבעו בבית המשפט המחוזי בנצרת במ"ת 13842-08-13 שניתנה ביום 22.6.2014 על ידי כבוד השופט י' אברהם

תאריך הישיבה: ח' בתמוז התשע"ד (6.7.2014)

בשם העורר: עו"ד שמואל ברזני

בשם המשיבה: עו"ד דפנה שמול

החלטה

1. מונח לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (מ"ת 13843-08-13, כב' השופט י' אברהם), במסגרתה נדחתה בקשת העורר להקל בתנאי שחרורו, כך שיתאפשר לו לצאת מן הבית לצרכי עבודה. העורר,

עמוד 1

בהסכמת המשיבה, שוחרר תחילה למעצר בית מלא. מאז ועד להגשת הבקשה מושא ערר זה, בית המשפט המחוזי נעתר לבקשות רבות מטעם העורר והקל בתנאי שחרורו. כך בין היתר הותר לו לצאת לתפילות בבית הכנסת השכונתי, לבקר את אימו ונכדו, לצאת לפגישות טיפוליות פרטיות ואף אינו תחת פיקוח שעות רבות ביום.

העורר הואשם בביצוע מעשה מגונה כלפי קטינה בהיותה כבת 14.5, עבירה לפי סעיף 348(ב) בצירוף סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לאחרונה הודה העורר בכתב האישום המתוקן. שלב הטיעונים לעונש נדחה במספר חודשים בהסכמה, על מנת לאפשר את שילובו של העורר בהליך טיפולי ועריכת תסקיר מלא ועדכני בעניינו בדבר העונש.

לעמדת הסנגור, יש לאפשר לעורר לצאת ולעבוד כסוכן ביטוח במשרדי חברת הביטוח בה עבד בעבר בטבריה, ולחלופין לאפשר לו לצאת מהמשרד למפגשים עם לקוחות של אותה החברה מחוץ לעיר. זאת משום שבמהלך 11 חודשי התנהלות המשפט בעניינו כיבד את תנאי השחרור, בהודאתו בכתב האישום נטל אחריות על מעשיו תוך הכרה בפסול בהם והצפי כי גזר הדין יינתן רק לקראת סוף השנה האזרחית בגין הדחייה האמורה.

2. שקלתי את טענות הצדדים ולא מצאתי מקום לקבל את הערר. זאת בשל הנימוקים הבאים: ראשית, כפי שהדגיש בית המשפט המחוזי, לא הוגשה בפניו חוות דעת מן המטפל הפרטי של העורר, המלמדת על הפחתה במסוכנות הנשקפת מהעורר. אמנם, בפניי הוגשה מעין חוות דעת משלימה, אך אין די בכך. תחילה, מסמך שכזה חובה שיוגש לידי הערכאה הדיונית. בנוסף, מעיון בחוות הדעת עולה כי על אף המלצתו לאפשר לעורר לחזור ולצאת לעבודתו, העורר נמצא "בראשיתו של תהליך טיפולי, אשר ימשך מספר חודשים", וטרם פיתח מודעות לגורמים הנפשיים שביסוד המעשים שביצע.

שנית, מרכז חייה של נפגעת העבירה הקטינה הוא בטבריה. לפיכך אין לשלול את עמדת באת כוח המדינה לפיה מהתסקיר בעניינה עולה כי מפגש באקראי בעורר עלול לגרום לה לריגרסיה ולהרע את מצבה הנפשי. עסקינן בקטינה שמאז האירוע לא יוצאת את ביתה לבדה. על כן היענות לבקשה עלולה להפר את האיזון שבין זכויות הנאשם לבין זכויות הנפגע. עסקינן במתן אפשרות לעורר לצאת ולעבוד במשך מספר חודשים, עד למתן גזר הדין, אל מול פגיעה פוטנציאלית ממשית במתלוננת הקטינה.

שלישית, לא מצאתי פגם בנימוקו של בית המשפט המחוזי, לפיו החלופה בה יוכל העורר לצאת למפגשים עם לקוחות מחוץ למשרד חסרה הסדרה מפורטת ואפשרות פיקוח יעיל. רביעית, כאמור, לאחר הודאתו של העורר במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, אינו נהנה עוד מחזקת החפות. נתונים אלו מחלישים את עצמת הפגיעה בעורר כתוצאה מאי קבלת הערר.

3. המסקנה היא איפוא, כי לא נפלה טעות משפטית בהחלטת בית המשפט המחוזי המחייבת התערבות. הערר נדחה.

ניתנה היום, ט' בתמוז התשע"ד (7.7.2014).

שופט

עמוד 2

